

Arrest

nr. 263 235 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 december 2017. Op 15 maart 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 augustus 2019 en 12 april 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 11 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Nawakot, Sheikhpura, in de Punjab. U hebt na 2012 ook nog gewoond in Faisalabad en Karachi, voorafgaand aan uwkomst naar België eind 2017. U hangt de Ahmadi-strekking binnen de Islam aan, en werd bij uw geboorte door uw ouders ingeschreven in de orde van de Waqf-e-Nau.

Terwijl u nog schoolgaand was in het negende leerjaar, in 2008 of 2009 dan wel 2012, zat u op het dak van een volle bus toen er een aantal maulvi's opstapten. Eén van hen, Maulvi S. uit een naburig dorp, herkende u als een Ahmadi. Ze hebben u vervolgens beledigd en van de rijdende bus geduwd. U lag een half jaar in het ziekenhuis, en uw schoolcarrière liep hierdoor vertraging op omdat u het jaar moest overdoen. Uiteindelijk studeerde u na een jaar privéles af in 2011. Naderhand manageerde u het landbouwbedrijf van uw vader, waar u ook een loon voor kreeg. U kreeg rond deze tijd al het idee om het land te verlaten, en haalde hiertoe een paspoort. U had evenwel nog niet de nodige middelen om te vertrekken.

In de loop van 2012 dan wel 2015 werd u tijdens de vastenperiode opgepakt na een valse beschuldiging van de maulvi's. U zat een maandlang vast in het lokale politiekantoor alwaar u mishandeld werd, zonder dat er een officiële beschuldiging tegen u was, en werd dan na betaling van een steekpenning vrijgelaten. U mocht zich volgens uw belagers niet meer in het dorp laten zien, en verhuisde naar een zus van u in Faisalabad. U verbleef ook nog tijdlang in Karachi en Rabwah.

U was nog steeds aan het sparen om uw verrek naar het buitenland te kunnen bekostigen. In 2014 had u uiteindelijk genoeg geld, en contacteerde een smokkelaar. Deze nam een voorschot van u aan, en uw paspoort. Hij liet evenwel niets meer van zich weten naderhand, dus u haalde een nieuw paspoort, en contacteerde een andere smokkelaar anderhalf jaar later. Deze deed er twee jaar over om uw vertrek te regelen.

Uiteindelijk kon u Pakistan verlaten via de luchthaven van Lahore op 20 september 2017. U vloog naar Denemarken, waar u vervolgens een tweetal weken bij de smokkelaar verbleef vooraleer u doorreisde naar België. Hier verbleef u nog een klein half jaar bij uw broer I.A. (OV nr. 5521779), vooraleer u internationale bescherming verzocht op 15 maart 2018. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum naderhand werd uw paspoort gestolen.

Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, een (mogelijk valse) Zweedse verblijfsvergunning, en kopieën van: documenten omtrent uw bijdragen aan de Ahmadi gemeenschap, een bankuittreksel, foto's, verblijfsdocumenten van uw familieleden in België, een psychologisch attest, een brief van uw advocaat, brieven vanwege uw familieleden, een mail van uw advocaat, een document van de Ahmadi gemeenschap in Pakistan, een document van de Pakistaanse politie, en de aangifte van het verlies van uw PP. U legde bij het tweede onderhoud kopieën voor van aanklachten gedaan tegen de Ahmadi-gemeenschap in het dorp en tegen onder meer uw vader, en foto's van beschadigde grafzerken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org..> Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case".

Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er blijkt namelijk op basis van informatie verstrekt door de Zweedse immigratieautoriteit, dat u niet de waarheid vertelde over de manier waarop u naar Europa gekomen bent. U verklaarde hierover voor de DVZ en bij uw eerste verzoek dat u naar de Zweedse ambassade ging waar een man op u stond te wachten, die u later de verblijfskaart verstrekte waarmee u naar Europa ging. Het zou volgens u een studentervisum geweest zijn (verklaring DVZ dd. 30 maart 2018; CGVS p. 3; CGVS 2 p. 4). Uit het natrekken van uw verblijfsvergunning (document 2) bleek evenwel dat het een verblijfsvergunning betrof op basis van een gezinshereniging in het kader van een huwelijk tussen u en ene G.F.. Zij zou een studentervisum hebben, en u zou op basis van haar verblijfsrecht ook Zweden binnen mogen (aanvraag derde landen 2020 SE DAS D31). U had nochtans aangegeven niet getrouwd te zijn geweest (verklaring DVZ dd. 30 maart 2018, afdeling 14.), en nooit gewag gemaakt van een geveinsd huwelijk om naar Europa te komen. Als u geconfronteerd wordt met de naam "F.G." geeft u echter snel aan dat dit de naam is van iemand die met u meereisde (CGVS 2 p. 5), iets wat u nooit eerder had vermeld bij het bespreken van uw reis (CGVS p. 19, 20; CGVS 2 p. 4). U zou haar ook al eens gezien hebben bij de Zweedse ambassade, ook iets waar u eerder niets over zei, maar geeft aan dat u niet op de hoogte was van het (kennelijk valse) huwelijk (CGVS 2 p. 5). Dit valt evenwel maar moeilijk te geloven, aangezien dit toch wel iets is dat u zou moeten weten mocht u onderweg ondervraagd worden in de luchthaven of iets dergelijks. Maar u houdt vol dat u in deze van niets wist, en van het meisje met wie u samen reisde ook niets meer hoorde na uw aankomst in Denemarken (CGVS 2 p. 6). Wat er ook van zei, het is duidelijk dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud en voor de DVZ informatie omtrent de vrouw met wie u naar Europa bent gereisd bent en wiens naam u ook meteen herkende achtergehouden, en mogelijk ook vandaag nog zaken achterhoudt, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust. Dit is nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u vreest dat u daar omwille van uw religie zou opgepakt kunnen worden (CGVS p. 21). U verwijst om dit aannemelijk te proberen maken naar een aantal incidenten: u zou van een rijdende bus gegoooid zijn in het verleden, u zou eens opgepakt geweest zijn door de lokale politie en een maand lang vastgehouden en mishandeld zijn, en uw vader en andere Ahmadi-dorpsgenoten zouden sinds uw vertrek te maken hebben gekregen met allerhande vervolgingsincidenten. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u omwille van deze zaken een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Er kan ten eerste op gewezen worden dat u geen bijzondere of hoge positie binnen de Ahmadi-gemeenschap bekleedt welke u speciaal onder de aandacht van anti-Ahmadi elementen zou kunnen brengen. U zou Waqf e Nau geweest zijn, wat zoveel wil zeggen als dat u zich ertoe inzet om u ten dienste van de gemeenschap te plaatsen (CGVS p. 13, 14), een engagement eerder dan een zichtbare functie. Voor het overige deed u mee aan activiteiten die in de gemeenschap georganiseerd werden, en zou u soms toezicht houden aan de inkom van de moskee (CGVS p. 14, 15), ook zaken die u niet bijzonder in de aandacht zouden doen staan. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat u louter op basis van uw profiel niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan.

Wat betreft ten tweede de door u voorgehouden vervolgingsfeiten, dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze zich los van de waarachtigheid vrij lang voor uw vertrek uit Pakistan situeren. U maakt namelijk gewag van een incident in 2008 of 2009, en één in 2012 (waarover infra meer) (CGVS p. 11, 13). U zou Pakistan evenwel pas verlaten hebben laat in 2017 (verklaring DVZ dd. 30 maart 2018, afdeling 37.), zo'n vijf jaar later. U verklaart dan wel dat u al die tijd probeerde om het land te verlaten en af en toe telefoon kreeg van de politie (CGVS p. 18, 19), maar de vaststelling blijft dat u niettemin vijf jaar lang zonder verdere incidenten in Pakistan kon wonen, op verschillende plaatsen (Karachi, Faisalabad, Rabwah), indicatief voor afwezigheid van een gegronde vrees.

Wat betreft ten derde het eerste incident waar u gewag van maakt, dat u van een rijdende bus gegoooid zou zijn, valt het primo op dat uw zus hier geen melding van maakte toen ze bevraagd werd over de

incidenten die familieleden van haar hadden meegemaakt (notities persoonlijk onderhoud N.M. dd. 12 januari 2017, p. 4, 13, 14), hoewel het toch een ernstig incident geweest zou zijn dat u lange tijd in het hospitaal hield (CGVS p. 10). Hier op gewezen, stelt u geen weet te hebben van de verklaringen van uw zus maar verwijst u naar de mogelijkheid om uw verwondingen medisch te attesteren (CGVS 2 p. 8).

Hierover kan secundo evenwel opgemerkt worden dat u deze zaken nooit hebt laten attesteren, noch andere documenten voorlegde die zouden kunnen aantonen wat u voorhoudt. U stelde zelf dat daar ook geen records van zouden zijn (CGVS p. 11), en eventuele attestaties die u heden nog zou laten maken van historische verwondingen zullen niet te onderscheiden vallen van verwondingen als gevolg van een banaal verkeersincident of iets dergelijks (CGVS 2 p. 8).

Tertio legde u trouwens tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop dit incident zich zou hebben voorgedaan. U verklaarde initieel dat u in 2008 of 2009 van de bus werd gegooid (CGVS p. 11), maar stelt bij het tweede persoonlijke onderhoud herhaaldelijk dat dit incident eigenlijk plaatsgreep in 2012 (CGVS 2 p. 7, 9). Er op gewezen dat dit niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen, herhaalt u te denken dat het in 2012 was en dat u dit nog weet omdat u toen in de negende klas zat (CGVS p. 10), wat evenwel geen steek houdt omdat u op dat moment ongeveer 22 jaar oud was. Later tijdens het onderhoud geeft u echter plots terug aan dat het niet het busincident was, maar de arrestatie jaren later die in 2012 plaatsgegrepen zou hebben (CGVS 2 p. 11). Dit maakt uw verklaringen in deze volledig incoherent.

Ten vierde, betreffende de opsluiting van ongeveer een maand waar u gewag van maakt, kan eveneens opgemerkt worden dat u zichzelf tegensprekt over de datum van deze opsluiting, waarbij u deze eerst situeert in 2012 (CGVS p. 13), maar later stellig bent dat het in 2015 gebeurde (CGVS 2 p. 6, 9), tot u bijdraait en weer naar 2012 verwijst (CGVS 2 p. 11).

Ten vijfde verwijst u bij uw laatste verzoek naar een aantal incidenten die zouden hebben plaatsgegrepen in uw dorp in uw afwezigheid. Het zou gaan om een aantal aanklachten die tegen verschillende personen werden geformuleerd op verschillende momenten waarin mensen van de gemeenschap beticht werden van het overtreden van anti-Ahmadi wetgeving, waaronder uw vader. Ook zouden er pogingen gedaan zijn om werk aan de Ahmadibegraafplaats tegen te houden, en zouden huizen beschadigd zijn met de hulp van de politie door religieuze tekst weg te beitelen (CGVS 2 p. 2, 3). Wat betreft deze incidenten in het algemeen, kan gesteld worden dat deze te vereenzelvigen valt met de algemeen precaire situatie waar Ahmadi in Pakistan mee te kampen hebben, zonder evenwel het niveau van groepsvervolging te bereiken, waardoor het aan u is om individuele vervolging aan te tonen. Het enige individualiseerbare aanknopingspunt in deze lijkt de aanklacht tegen uw vader te zijn waar u gewag van maakt. Het zou gaan om een aanklacht die beoogde om religieuze tekst te doen verwijderen van de huizen in het dorp, waaronder ook dat van de familie. Dit zou ondertussen ook gebeurd zijn. Voor het overige lijkt deze FIR zonder gevolg te zijn gebleven (CGVS p. 8, 9). Zelfs als voor waar gehouden, dan nog is ook dit element niet ernstig genoeg om van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te doen spreken, en is dan ook niet voldoende om uw verzoek om internationale bescherming op te stoelen.

Ten zesde blijkt dat u reeds aangekomen zou zijn in België in september 2017, maar u hebt pas internationale bescherming gevraagd in maart 2018, een klein half jaar later (CGVS p. 2, 3). Dat u zodanig lang zou wachten om internationale bescherming te verzoeken, is indicatief van een afwezigheid van een gegronde vrees, omdat verwacht kan worden dat u zich zo snel mogelijk onder de bescherming van België zou proberen plaatsen en zo het risico op repatriëring te minimaliseren, mocht u werkelijk een vrees koesteren bij terugkeer naar Pakistan. Zelf verklaart u hierover dat u in die periode ziek was, en een verzoek deed toen u zich beter voelde (CGVs p.3), maar u presenteert geen stukken die wijzen op een zodanig ernstige aandoening dat het een verzoek om internationale bescherming in de weg zou staan.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, minstens Denemarken. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Betreffende verificatie van vervolgingsfeiten die in Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het verificatieproces van vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt dan contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Antwoord op verificatievragen wordt op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap zelf geen initiatieven neemt om problemen of incidenten actief op te sporen, maar slechts de melding van incidenten en problemen door individuele leden nagaat, wat doet besluiten dat deze verificatieprocedures sterk afhankelijk zijn van

verklaringen van deze leden. Voorts blijkt uit de informatie dat de gemeenschap stelt dat zij het nodige doet om de relevante bewijsstukken te verzamelen ter onderbouwing van het onderzoek. Aangezien uit het door u voorgelegde attest nergens blijkt op welke stukken of documenten dit onderzoek steunt, dient besloten te worden dat de gemeenschap zich dus gebaseerd moet hebben op uw verklaringen, hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien er geen objectieve bewijsbronnen werden overgemaakt of toegevoegd aan uw attest kan er dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dit attest worden verleend (documenten 11).

Dient ook benadrukt te worden dat in asielzaken documenten een onderdeel van de algehele beoordeling in samenhang met de verklaringen van een verzoeker vormen en deze slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het gegeven dat dit attest opgesteld werd door de Ahmadi-gemeenschap doet hier geen afbreuk aan. Dient bijkomend nog opgemerkt te worden dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

De door u aangehaalde medische problemen (psychologische problemen) kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUDO).

2.2. In een eerste onderdeel meent de verzoekende partij dat haar religieuze activiteiten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap voldoende zijn om haar vrees voor vervolging aan te tonen. Zij citeert uit een arrest van de Raad. Zij betoogt dat de stelling van het CGVS dat het behoren tot een "risicoprofiel", in casu de Ahmadiyya-gemeenschap, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te

tonen, een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en in strijd is met de definitie van vluchteling. Zij voert aan dat het CGVS geen enkele evaluatie van de toekomst heeft gemaakt, *“terwijl dit de essentie van het asielrecht uitmaakt”*. Zij verwijst naar de procedureregids van UNHCR en betoogt dat een persoonlijke vrees voor vervolging wel degelijk kan bestaan uit de kennis van de vervolging tegen familieleden, verwanten of leden van dezelfde sociale groep, alsook dat een persoonlijke vrees voor vervolging ook kan bestaan uit het vermijden van potentiële vervolgingsfeiten in de toekomst. De verzoekende partij verwijst naar *“een aantal arresten uit de Europese rechtspraak”* en citeert uit een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet in rekening wordt gebracht of het geloof voor haar belangrijk is. Zij stelt dat het CGVS enkel een negatieve appreciatie geeft van de eerdere vervolgingen, maar verder zwijgt over de mogelijkheid dat zij vervolgd zou kunnen worden in Pakistan door haar geloof verder te zetten.

2.3. In een tweede onderdeel wijst de verzoekende partij erop dat UNHCR aangeeft dat bij een onderzoek naar vervolging omwille van religieuze redenen, dit onderzoek zich dient te focussen op de ervaringen van de verzoeker om internationale bescherming, zijn religieuze overtuigingen, het belang ervan voor zijn dagelijks leven, zijn rol in de gemeenschap, de ervaringen van zijn vrienden en familie et cetera. Zij wijst tevens op de tussenkomst van UNHCR in de zaak Y., Z. voor het Hof van Justitie van de Europese Unie dat het individueel onderzoek dient te zijn gericht op het geloof van de verzoeker om internationale bescherming en het belang voor de praktijk en de geloofsbeleving die mogelijk zwaar worden bestraft. Volgens de verzoekende partij verduidelijken deze algemene aanbevelingen de pertinente elementen voor de evaluatie van de vrees voor vervolging van een Ahmadi, zoals aangegeven in de richtlijnen over religieuze minderheden in Pakistan. De verzoekende partij stelt: *“Door ‘individual circumstances of the case’ is het zeker vereist dat de vrees voor vervolging ook ingeschat wordt door het bepalen van de rol van het geloof in het leven van verzoeker.”* De verzoekende partij wijst erop dat er allerlei regels bestaan die bewijzen dat Ahmadi's zwaar worden gediscrimineerd in de uitvoering van hun geloof in Pakistan en zij meent dat haar verhaal over haar hedendaagse vrees voor de omringende soennitische bevolking een duidelijk beeld vormt van een voortdurende discriminatie. Zij betoogt dat het CGVS geen rekening houdt met de talrijke discriminaties die in de wetgeving zijn opgenomen en die de hedendaagse praktijk van het Ahmadi-geloof beperken en evenmin met de beschikbare informatie waaruit de moeilijkheid blijkt om het Ahmadi-geloof te belijden in rurale gebieden onder radicale soennitische invloed. De verzoekende partij meent dat een dergelijke systematische en wettelijk verankerde discriminatie vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat haar godsdienstvrijheid ingeval van terugkeer zwaar wordt beperkt. Zij meent dat het CGVS geen rekening houdt met de definitie van vervolging zoals opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en met de bijzondere aard van vervolging gericht tegen aanhangers van bepaalde godsdiensten. Zij stelt dat haar verhaal van een constante bedreiging door de lokale bevolking omwille van haar geloof aantoonde hoe pijnlijk het voor haar was om haar geloof te belijden in Pakistan. Zij meent dat het hierdoor is bewezen hoe belangrijk haar geloof voor haar was en hoe onleefbaar het was om dit geloof vol te houden in een dergelijke omgeving. De inschatting van eerdere vervolgingsfeiten vormt een onvoldoende individueel onderzoek, aldus de verzoekende partij.

2.4. In een derde onderdeel citeert de verzoekende partij uit het rapport *“2016 Report on International Religious Freedom – Pakistan”* van het US Department of State van 15 augustus 2017 en stelt zij dat een risico op vervolging in de Pakistaanse wetgeving zelf bestaat. Het bestaan van een dergelijke wetgeving vormt volgens haar een voldoende bedreiging om een vrees voor vervolging te onderbouwen. Zij citeert uit het arrest X., Y., Z. van het Hof van Justitie van de Europese Unie, alsook uit de COI Focus *“Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap”* van Cedoca van 15 juli 2016. Zij verwijst naar het bericht *“UN rights experts call for urgent measures to protect Pakistan’s religious minorities”* van UN News van 2 juni 2014 waarin wordt aangetoond dat de anti-Ahmadi-wetten verantwoordelijk zijn voor de uitbreiding van het gebruik van geweld tegen Ahmadi's door verschillende sektarische groepen. Zij wijst erop dat volgens de Werkgroep over godsdienst- en geloofsvrijheid van het Europees Parlement de Pakistaanse wetgeving een van de weinige voorbeelden in de wereld is van een uitroeingsbeleid. De verzoekende partij citeert verder uit het rapport *“Report on the Persecutions of Ahmadis in Pakistan during the year 2014 (Summary)”* van 31 december 2014 en het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan”* van UNHCR van januari 2017 en betoogt dat de Ahmadiyya-gemeenschap een duidelijke band ziet tussen het ontstaan van repressieve wetgeving en het verspreiden van haat tegenover Ahmadi's op het gehele Pakistaanse grondgebied. Dit is volgens haar de context waarin haar verklaringen moeten worden begrepen.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de toestand van de Ahmadiyya-gemeenschap een context van groepsvervolging uitmaakt, zoals wordt erkend door het Hof van Justitie van de Europese Unie in

het arrest Y., Z. Er is sprake van een repressieve wetgeving die in een aantal gevallen effectief wordt toegepast. Dit is volgens voormeld arrest voldoende om een vrees voor vervolging uit te maken, aldus de verzoekende partij. Het risico bestaat volgens haar vanaf het moment dat een verzoeker om internationale bescherming het Ahmadi-geloof uitdrukt. Zij stelt dat de evaluatie van de vrees voor vervolging dient te zijn gericht op de godsdienstige praktijken van de verzoeker om internationale bescherming en dat als de verzoeker actief is binnen zijn kerk, de vrees voor vervolging gegrond is. Volgens haar gaat het hier niet over het belang en de aard van de functie maar enkel over de dagelijkse praktijken van een gelovige. Zij betoogt dat haar godsdienstige praktijken in Pakistan niet kunnen worden uitgevoerd zonder een risico op vervolging. De verzoekende partij citeert uit het arrest Y., Z. van het Hof van Justitie van de Europese Unie en voert aan dat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op de vragen die uit dit arrest naar voor komen en dat de definitie van vervolging niet antwoordt op de vaststelling van het arrest X., Y., Z. van het Hof van Justitie van de Europese Unie. De verzoekende partij stelt dienaangaande:

"De bestreden beslissing bepaalt op geen enkele wijze hoe verzoeker vervolging zou kunnen vermijden terwijl hij een actief geloof aantoonst.

Vormt de algemene wetgeving van Pakistan een verbod op een aantal godsdienstige praktijken?

Zo ja, doet dat verbod een werkelijk gevaar voor de verzoeker ontstaan?

Zo ja, is een bepaalde godsdienstige praktijk waartegen de betwiste beperkingen zijn gericht, bijzonder belangrijk voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren?

Vanuit het wettelijk verbod van het Ahmadi-geloof en het sektarische geweld gericht tegen de gemeenschap, heeft iedere actieve Ahmadi een gegronde vrees voor vervolging. De evaluatie van het risico van vervolging vloeit voort uit het bestaan van een werkelijke godsdienstige praktijk.

Is verzoeker actief in zijn gemeenschap? Kunnen de praktijken nog verder gezet worden in de plaats van herkomst? Heeft hij zijn godsdienstige praktijken volgehouden?"

De verzoekende partij betoogt verder dat vanaf het moment dat een betrokkene het bewijs levert dat hij lid is van een groep die een risico op vervolging loopt, geen bijkomende individuele bewijzen mogen worden geëist om te beschouwen dat het risico wel degelijk reëel is. Zij stelt dat dit sinds het arrest Salah Sheekh vaste rechtspraak vormt van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De verzoekende partij citeert uit voormeld arrest alsook uit een arrest van de Raad van State. Zij wijst er verder op dat deze rechtspraak werd geïmplementeerd in de rechtspraak in het Verenigd Koninkrijk, waaromtrent zij twee arresten citeert waaronder een van het Court of Appeal. Zij stelt dienaangaande: *"Volgens deze rechtbank, proberen Ahmadi's de vervolgingen te vermijden door een lage profiel te houden. Het vereiste van een profiel dat voldoende eigenaardig is om vervolging aan te trekken, is inconsistent wanneer dit voor de betrokkene de enige manier is om vervolging te vermijden."*

Vervolgens betoogt de verzoekende partij:

"Nergens in de rechtspraak van uw Raad vindt verzoeker een gelijkaardige lezing van de EU-rechtspraak terug waar aandacht wordt besteed aan de effectiviteit van de religieuze overtuiging van de verzoeker.

Het CGVS blijft dus één van de weinige instanties die geen duidelijk standpunt inneemt over het bestaan van een risico voor vervolging door de actieve deelname aan de Ahmadiyya-moslimgemeenschap in Pakistan en/of in het buitenland en blijft met de vereiste van eerdere vervolgingen als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging hanteren (met een verkeerd begrepen lezing van het begrip vervolging aangezien het geen rekening houdt met voortdurende discriminatie).

Na het arrest Y, Z van het Hof van Justitie, vormt de effectieve godsdienstige praktijk van de asielzoeker een grond voor het bestaan van een redelijke vrees voor vervolging."

De verzoekende partij meent dat een correcte toepassing van het asielrecht in de context van de vervolgingen tegen de Ahmadiyya-gemeenschap enkel kan leiden tot de ruime erkenning van groepsvervolging met een uitzondering voor Ahmadi's die geen manifestatie van hun geloof aantoonen. De verzoekende partij citeert rechtsleer dienaangaande. Zij wijst er verder ook op dat de Pakistaanse wetgeving een constante schending uitmaakt van artikel 18 van het BUPO. Zij stelt dat de schending van een fundamenteel recht overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet een vervolging uitmaakt. Onder verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt zij dat het BUPO een van de bronnen uitmaakt die in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij:

"Verzoeker heeft vermeld dat zijn familie en gemeenschap zwaar onder druk van de islamitische groeperingen. Deze Aanvallen op begraafplaatsen en huizen zijn nu regelmatig in Punjab, de provincie van verzoeker. Het gebeurt met de medewerking van de overheden. Recentelijk, heeft de Ahmadiyya

gemeenschap een rapport hierover gepubliceerd. Naast de taalrijke akties tegen begraafplaatsen of huizen van Ahmadi's, komen meer en meer gerechtelijke akties tegen Ahmadi's."

Vervolgens citeert zij uit het rapport *"Ill-advised Misrule of the Pakistan Punjab. In Ahmadiyya Context"* van de Ahmadiyya Muslim Foreign Missions Office van 31 maart 2021. Zij stelt dat uit dit rapport kenmerken van groepsvervolging blijken.

2.6. De verzoekende partij besluit: *"De bestreden beslissing schendt het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet door geen aangepast gebruik te hanteren van de definitie van de vervolging in een context van zware algemene discriminatie, officieel verbod en bestraffing van religieuze praktijken, constant haatklimaat verspreid door gewelddadige extremistische groeperingen."*

Verzoeker toont zijn oprecht geloof en zijn actief lidmaatschap tot de Ahmadiyya-moslimgemeenschap aan. Nochtans heeft het CGVS, tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie in, geen belang gehecht aan de godsdienstige identiteit van verzoeker."

2.7. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het rapport *"Ill-advised Misrule of the Pakistan Punjab. In Ahmadiyya Context"* van de Ahmadiyya Muslim Foreign Missions Office van 31 maart 2021 (stuk 2).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waaraan zij de COI Focus *"Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap"* van Cedoca van 5 juli 2021 toevoegt en waarin zij onder meer stelt: *"Zoals reeds werd toegelicht in de bestreden beslissing, blijkt uit de beschikbare informatie dat niettegenstaande Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, elk verzoek om internationale bescherming nog steeds individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."*

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi wordt geïdoleerd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij legt bij de indiening van haar verzoek haar Pakistaanse identiteitskaart. De Raad acht haar Pakistaanse nationaliteit en identiteit, die verder niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aangetoond. De Raad stelt verder vast dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een Ahmadi-moslim is en deze religie nog steeds actief belijdt. Zij toont tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende kennis over de specifieke kenmerken van het Ahmadi-geloof aan, verklaart ook in België nog naar een moskee te gaan en deel te nemen aan de activiteiten van de gemeenschap (notities persoonlijk onderhoud [hierna NPO] 13 augustus 2019, p.13-17). De verzoekende partij legt ter staving ook documenten omtrent haar bijdragen aan de Ahmadiyya-gemeenschap en documenten van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan bij (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker). De verzoekende partij toont voldoende aan dat zij een Ahmadi-moslim is.

6.2. Met betrekking tot haar profiel als Ahmadi-moslim wordt in de bestreden beslissing gesteld dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat Ahmadi zich in een precaire situatie kunnen bevinden, maar dat elke verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden en dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal voor zijn beoordeling van de situatie van Ahmadi naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van januari 2017. Evenwel stelt de Raad ook vast dat in de map landeninformatie bijgebracht door verwerende partij ook een “*COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*” van 12 juni 2020 (update) is opgenomen. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waaraan zij de *COI Focus “Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap”* van 5 juli 2021 toevoegt.

Uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘*Penal Code*’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Volgens het Nederlands ambtsbericht van december 2020 waarnaar in de COI focus van juli 2021 verwezen wordt, is de meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezweept door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar in 2021 is een lichte stijging te merken. In 2020 werden 4 Ahmadi's aangeklaagd, maar in 2021 werden reeds 11 personen aangeklaagd.

Evenwel neemt het UNHCR, hoewel het zijn standpunt met betrekking tot het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor de Ahmadi in Pakistan in 2017 verscherpte in vergelijking met de “*Eligibility Guidelines*” van 2012, ook in zijn meest recente “*Eligibility Guidelines*” van 2017 het standpunt in dat leden van de Ahmadi gemeenschap in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming maar dat dit afhangt van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (p. 38: “*are likely to be in [...] depending on the individual circumstances of the case*”). Uit de COI Focus van 12 juni 2020 en 5 juli 2021 blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan. Ook de verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat UNHCR zijn standpunt sindsdien heeft gewijzigd.

De verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift dat het risico op vervolging binnen de Pakistaanse wetgeving zelf bestaat. De verzoekende partij vervolgt dat er een band is tussen het ontstaan van repressieve wetgeving en het verspreiden van haat tegenover Ahmadi's op het gehele grondgebied van Pakistan. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook "Human rights section, special report 31st March 2021" opgesteld door de Human rights section van de Ahmadiyya muslim foreign mission office UK. De door de verzoekende partij geciteerde en bijgebrachte informatie ligt echter in dezelfde lijn met de hierboven genoemde informatie. In deze informatie wordt er melding gemaakt van geweld, ontvoering en zelfs moord van Ahmadi's en van discriminatie van deze religieuze minderheid in Pakistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie van Ahmadi's zeer complex is in Pakistan en dat zij geconfronteerd kunnen worden met verregaande discriminatie en geweld en dat ook de Pakistaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken, maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van Ahmadi's in Pakistan. Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming nog steeds noodzakelijk.

Dienaangaande wordt erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen twee en elf moorden per jaar en dat er in 2018 slechts negen fysieke aanvallen tegen Ahmadi in Pakistan plaatsvonden. In de jaren 2019, 2020 en de eerste helft van 2021 ging het om respectievelijk 3, 5 en 1 moorden per jaar. Sinds juli 2020 tot juni 2021 werden minstens vijf gerichte moorden op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gedocumenteerd in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Alle doelgerichte moorden met uitzondering van 1 moord in deze periode hebben plaatsgevonden in de hoofdstad van de provincie Peshawar. In vergelijking met het jaar 2019, waarbij alle doelgerichte moorden plaatsvonden in de provincie Punjab is in 2020-2021 een verschuiving op te merken naar de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Voorts wordt in de COI-focus ook aangegeven dat volgens een blogartikel van Christian Solidarity Worldwide (CSW) van april 2021 er een duidelijk patroon zichtbaar is waarbij prominente artsen en academici specifiek zijn uitgekozen door extremisten. Het is waarschijnlijk dat, tot op zekere hoogte, het feit dat veel van de slachtoffers een prominente plaats in de samenleving bekleden, precies de reden is waarom ze het doelwit waren. Voor extremisten in het land die weigeren Ahmadi's als moslims te accepteren, is het idee dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gezagsposities zouden kunnen bekleden, zoals in ziekenhuizen of aan universiteiten, een belediging voor hun fundamentalistische interpretaties van de islam. Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat en loutere verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, als dusdanig niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Pakistan wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging is dan ook noodzakelijk waarbij het aan verzoeker toekomt deze vrees concreet aannemelijk te maken. Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden

beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande komt het aan de verzoekende partij zelf toe om zijn individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft aangaande de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

6.3. Ook al dateert het laatste voorgehouden vervolgingsfeit van 2012, namelijk dat zij gedurende een maand opgesloten was in het lokale politiekantoor ten gevolge van een valse beschuldiging van de mauvli's en pas werd vrijgelaten na de betaling van steekpenningen, dient de waarachtigheid ervan onderzocht te worden. De verzoekende partij houdt immers voor dat ze sinds het voorgehouden incident van 2012 probeert om Pakistan te verlaten, dat ze na deze gebeurtenis naar Faisalabad verhuisd is en ook gedurende een aantal maanden in Karachi gewoond heeft (NPO 13 augustus 2019, p.18). In dit verband brengt de Raad artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in herinnering, dat als volgt luidt: *"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."*

Met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten van 2012 heeft de verzoekende partij documenten bijgebracht, namelijk een document van de Ahmadi gemeenschap in Pakistan en een document van de Pakistaanse politie (administratief dossier, stuk 6 map documenten, document 11). Met betrekking tot het document van de Ahmadi gemeenschap wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *"Aangezien uit het door u voorgelegde attest nergens blijkt op welke stukken of documenten dit onderzoek steunt, dient besloten te worden dat de gemeenschap zich dus gebaseerd moet hebben op uw verklaringen, hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien er geen objectieve bewijsbronnen werden overgemaakt of toegevoegd aan uw attest kan er dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dit attest worden verleend (documenten 11)."*

Deze stukken hebben betrekking op één van de kernelementen van haar relaas. Het is dan ook van belang om kennis te hebben van de inhoud van deze documenten om een volledige en afdoende beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen maken.

De Raad stelt evenwel vast dat deze stukken in een vreemde taal opgesteld zijn en niet werden vertaald. Deze stukken werden op 26 augustus 2019 neergelegd, dit is na het eerste persoonlijk onderhoud. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud van 12 april 2021 komt document 11 ter sprake. De verzoekende partij verklaart dat één document een document is dat de familie naar Kalifa gestuurd heeft, en het andere document een document van de Ahmadi-gemeenschap is waarop staat dat *"als ze me opnieuw nodig hebben voor ondervraging, ik zeker zou tevoorschijn komen. Met een stempel. Geen datum, maar er zijn records van bij de gemeenschap"* (NPO 12 april 2021, p.10). De beoordeling die de verwerende partij maakt van voormeld document 11 vloeit niet voort uit de verklaringen van de verzoekende partij, maar uit een eigen vertaling en beoordeling van voormeld stuk. Deze vertaling blijkt noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit enig ander document uit het administratief dossier. Aldus kan de Raad niet zelf kennis nemen van de inhoud van de voorgelegd document 11. Het ontbreekt de Raad te dezen overigens aan een eigen onderzoeksbevoegdheid. Document 11 maakt deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Het moet dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat: *"Dient ook benadrukt te worden dat in asielzaken documenten een onderdeel van de algehele beoordeling in samenhang met de verklaringen van een verzoeker vormen en deze slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het gegeven dat dit attest opgesteld werd door de Ahmadi-gemeenschap doet hier geen afbreuk aan. Dient bijkomend nog opgemerkt te worden dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van*

alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.” Met betrekking tot de voorgehouden vasthouding in 2012 oordeelt de Raad dat de verzoekende partij niet afdoende werd gehoord. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij het incident van 2012 aan en beschrijft ze haar vasthouding. De verzoekende partij geeft aan dat ze in lock-up gehouden werd en er gefolterd werd (NPO 13 augustus 2019, p.13). Gedurende voormeld persoonlijk onderhoud worden er geen verdere vragen gesteld met betrekking tot haar vasthouding an sich, de plek waar ze werd vastgehouden en de wijze waarop ze vrijgelaten werd enzovoort. In de loop van het tweede persoonlijk onderhoud wordt weliswaar gevraagd of alleen zij beschuldigd werd, waarom zij beschuldigd werd en hoe ze wisten dat ze Ahmadi was. Tijdens het onderhoud zelf, haalt de verzoekende partij spontaan dat ze vrijgekomen is door het betalen van steekpenningen (NPO 12 april 2021, p.7). Wederom werden er geen verdere vragen over de vasthouding an sich gesteld, evenmin werden er bijkomende vragen met betrekking tot haar vrijlating gesteld. Ten gevolge van de vraagstelling door de verwerende partij laten de verklaringen van de verzoekende partij niet toe te concluderen dat deze verklaringen voldoende samenhangend en aannemelijk zijn.

6.4. Daarenboven werd een zus van de verzoekende partij begin 2017 als vluchteling erkend. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de zus van de verzoekende in januari 2017 door de verwerende partij gehoord werd en in februari 2017 als vluchteling erkend werd. Dit is zes maanden vooraleer de verzoekende partij zelf in België toegekomen is. In de brief van 26 juli 2018 schrijft de advocaat van de verzoekende partij dat *“Zowel de broer als de zus van mijn cliënt werden in België erkend als vluchteling, respectievelijk in 2010 en 2017. Hun asielmotieven zijn grotendeels overlappend met deze van mijn cliënt, daar ze alle drie vluchtten uit vrees voor vervolging door anti-Ahmadi groepering in Pakistan.”* Uit de inventaris van deze brief blijkt ook dat de advocaat *“notities gehoor zus”* toegevoegd heeft. Deze bevinden zich echter niet in het administratief dossier dat aan de Raad werd overgemaakt, waardoor de Raad er geen kennis van kan nemen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel dat de verwerende partij hier kennis van heeft, daar de verwerende partij in de motieven van voormelde beslissing verwijst naar de verklaringen van de zus om aan te geven dat zij geen melding gemaakt heeft van het bus-incident in 2008 of 2009. Voorts wordt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud ook aangegeven dat de zus van de verzoekende partij ook gepraat heeft over de problemen van de verzoekende partij (NPO 12 april 2021, p.8). Doordat de notities van het persoonlijk onderhoud van haar zus niet aan het administratief dossier werden toegevoegd, kan de Raad niet nagaan wat zij verteld heeft omtrent de voorgehouden problemen van de verzoekende partij en nagaan of de problemen van de verzoekende partij effectief overlappend zijn met de problemen van de zus die erkend vluchteling is.

7. Gelet op het voorgaande en gelet op het gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS